

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Marie Turkové a JUDr. Petra Průchy v právní věci žalobce: **S. L.**, zast. JUDr. Petrem Práglem, advokátem, se sídlem v Ústí nad Labem, Dlouhá 5, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, Praha 7, Nad Štolou 3, pošt. schránka 21/OAM, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 7. 1. 2004, č. j. 15 Az 725/2003 – 25, a o návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Odměna zástupci stěžovatele, JUDr. Petru Práglovi, advokátu v Ústí nad Labem, Dlouhá 5, **se stanoví** ve výši 2150 Kč a bude mu vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30ti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 31. 3. 2003, č. j. OAM-730/VL-07-04-2003, rozhodl žalovaný tak, že se žalobci z důvodu nesplnění podmínek uvedených v § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), azyl neuděluje, a že se na něj nevztahuje překážka vycestování ve smyslu § 91 zákona o azylu. Své rozhodnutí žalovaný opřel o zjištění, že důvodem, pro který žalobce podal návrh na zahájení řízení byly především žalobcovy potíže se soukromými osobami a dále snaha o legalizaci pobytu na území České republiky. Žádnou z jím tvrzených skutečností však nebylo možno podřadit pod důvody relevantní pro udělení azylu podle § 12 písm. a) a b)

zákonu o azylu. Stejně tak nebyly shledány podmínky pro možnost udělení azylu podle § 13 téhož zákona (za účelem sloučení rodiny azylanta), ani podle § 14 téhož zákona (tzv. azyl humanitární). Správní orgán posoudil též existenci překážek vycestování cizince, jak mu ukládá ustanovení § 28 zákona o azylu a v případě stěžovatele neshledal překážky vycestování v důsledku jeho ohrožení z důvodu rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro politické přesvědčení, do země jeho původu.

Proti citovanému rozhodnutí podal žalobce včas u Krajského soudu v Ústí nad Labem žalobu, v níž uvedl, že napadá výrok rozhodnutí správního orgánu v celém jeho rozsahu, neboť správní orgán na podkladě shromážděných důkazů nesprávně posoudil skutkový stav věci a na základě toho vydal rozhodnutí, které pokládá žalobce s ohledem na příslušná ustanovení zákona o azylu, uvedená ve výroku napadeného rozhodnutí, za nesprávné. Prohlásil, že odůvodnění žaloby učiní dodatečným podáním. Navrhoval, aby soud zrušil napadené rozhodnutí správního orgánu a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Krajský soud v Ústí nad Labem usnesením č. j. 15 Az 725/2003 – 25 ze dne 7. 1. 2004 žalobu odmítl podle ustanovení § 37 odst. 5 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). V odůvodnění rozhodnutí zdůraznil, že předchozím usnesením vyzval žalobce, aby odstranil konkrétně uvedené nedostatky žaloby a současně ho poučil, že pokud tak ve stanovené lhůtě deseti dnů od doručení výzvy neučiní, soud řízení o žalobě odmítne. Zmíněné usnesení bylo doručeno žalobci do vlastních rukou dne 6. 11. 2003, žalobce však ve stanovené lhůtě, ostatně ani do dne vydání napadeného rozhodnutí - 7. 1. 2004, žalobu nedoplnil. Protože v řízení není možno pro tento nedostatek pokračovat, nezbylo Krajskému soudu v Ústí nad Labem, než přezkoumávanou žalobu v souladu s ustanovením § 37 odst. 5 s. ř. s. odmítnout.

Proti usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) včas kasační stížnost, ve které se domáhal přezkoumání napadeného rozhodnutí z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) – d) s. ř. s. Namítal, že uvedený soud posoudil kauzu v rozporu s platným právním řádem, a že shledává vážná pochybení všech dosavadních orgánů v řízení o udělení azylu. Žádal o ustanovení bezplatného právního zástupce z řad advokátů, osvobození od soudních poplatků (protože nemá žádný příjem, o čemž je ochoten na vyžádání poskytnout důkazy) a o přibrání tlumočnicka do řízení. Též požádal Nejvyšší správní soud ve smyslu § 107 s. ř. s. o odklad vykonatelnosti napadeného rozhodnutí a v této souvislosti zdůraznil, že současný stav řízení může mu přivodit značnou újmu na jeho právech za situace, kdy by byl nucen vycestovat z území České republiky. Vyslovil přesvědčení, že při nuceném opuštění této republiky a následném odjezdu na Ukrajinu hrozí mu tam vážné nebezpečí z politických důvodů.

Usnesením ze dne 5. 8. 2004 vyhověl Krajský soud v Ústí nad Labem stěžovatelově žádosti a ustanovil mu pro řízení o kasační stížnosti zástupcem advokáta JUDr. Petra Práglu, se sídlem v Ústí nad Labem, Dlouhá 5. Právní zástupce stěžovatele doplnil kasační stížnost podáním ze dne 18. 8. 2004, v němž vyslovil názor, že napadené usnesení je ve svém důsledku nejen předčasné, ale i nezákonné. Zdůraznil, že pojmovým znakem pro postup podle § 37 odst. 5 s. ř. s. je skutečnost, že podání, jež má být projednáno, musí vykazovat tzv. kvalifikované vady podání, tedy takové, pro které není možné v řízení pokračovat. Stěžovatel vychází z přesvědčení, že o takový případ v projednávané věci nejde, když ve své žalobě uvedl, že rozhodnutí správního orgánu napadá v celém rozsahu a odůvodnil je tím, že skutkový stav byl správním orgánem nesprávně posouzen. Připouští, že podání stěžovatele v té části žaloby, která měla obsahovat tzv. žalobní body, mohlo být

podrobnější, avšak i tak je stěžovatel přesvědčen, že žaloba v zásadě vykazuje potřebné náležitosti. Dodává, že kasační stížnost je proto podávána z důvodu uvedeného v ustanovení § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., tedy pro nezákonnost napadeného usnesení, jímž byla žaloba odmítnuta. Navrhuje Nejvyššímu správnímu soudu vydání rozsudku, jímž by kasační soud zrušil usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem, kasační stížnosti přiznal odkladný účinek a stěžovateli přiznal náhradu nákladů řízení.

K podané kasační stížnosti žalovaný sdělil, že vzhledem k jejímu obsahu se k ní nebude vyjadřovat, a proto odkazuje na správní spis. Protože k přiznání odkladného účinku kasační stížnosti neshledává důvody, návrh stěžovatele nepodporuje.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s ustanovením § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které stěžovatel uplatnil ve své kasační stížnosti. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti.

Kasační stížnost neshledal důvodnou.

Stěžovatel ve své kasační stížnosti napadá usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem, a to z důvodů uvedených v § 101 odst. 1 písm. a) až d) s. ř. s., přičemž z obsahu jím sepsané kasační stížnosti ze dne 14. 4. 2004 je nicméně patrné, že se dovolává důvodu uvedeného pod písm. a) tohoto ustanovení, t. j. nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. Stěžovatelův zástupce pak v dodatku kasační stížnosti upřesnil, že tato je podávána z důvodu nezákonnosti rozhodnutí o odmítnutí návrhu ve smyslu § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. Nejvyšší správní soud se proto při projednávání napadeného usnesení soustředil na to, zda Krajský soud v Ústí nad Labem aplikoval na danou věc adekvátní zákonná ustanovení, popřípadě zda aplikovaná ustanovení správně interpretoval, t. j. zda se dopustil vytýkané nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem, jejímž důsledkem by bylo nezákonné rozhodnutí o odmítnutí žaloby. Dospěl k závěru, že takovou vadou napadené usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem netrpí.

Ustanovení § 65 odst. 1 s. ř. s. umožňuje tomu, kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení úkonem správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti, se žalobou domáhat zrušení takového rozhodnutí, popřípadě vyslovení jeho nicotnosti, nestanoví-li tento nebo zvláštní zákon jinak. Obsahové náležitosti předpokládané žaloby jsou upraveny jednak obecně ustanovením § 37 odst. 2 s. ř. s., určujícím formu žaloby, a odst. 3 téhož ustanovení, podle kterého z každého podání musí být zřejmé, čeho se týká, kdo jej činí, proti komu směřuje, co navrhuje, a musí být podepsáno a datováno, a jednak § 71 odst. 1 s. ř. s., kdy žaloba kromě uvedených obecných náležitostí podání musí obsahovat označení napadeného rozhodnutí a den jeho doručení nebo jiného oznámení žalobci, označení osob na řízení zúčastněných, jsou-li žalobci známy, označení výroků rozhodnutí, které žalobce napadá, žalobní body, z nichž musí být patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné, jaké důkazy k prokázání svých tvrzení žalobce navrhuje provést a konečně návrh výroku rozsudku. Ze žalobních bodů, jejichž nedostatek byl důvodem pro odmítnutí stěžovatelova opravného prostředku, přitom musí být zřejmé důvody žalobcova přesvědčení, že napadené správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje zákonu nebo jinému předpisu, který má charakter předpisu právního, a toto jeho tvrzení musí být náležitě odůvodněno.

Podle § 37 odst. 5 s. ř. s. předseda senátu vyzve usnesením podatele k opravě vad podání a stanoví k tomu lhůtu. Nebude-li podání v této lhůtě doplněno nebo opraveno a v řízení nebude možno pro tento nedostatek pokračovat, soud řízení o takovém podání odmítne, nestanoví-li zákon jiný procesní důsledek. O tom musí být podatel ve výzvě poučen.

Nejvyšší správní soud se zcela ztotožňuje se závěrem Krajského soudu v Ústí nad Labem, který konstatoval, že stěžovatelem podaný opravný prostředek (žaloba) ze dne 23. 4. 2003 postrádá některé náležitosti žaloby podle § 71 odst. 1 s. ř. s. Podle názoru Nejvyššího správního soudu je z podané žaloby patrné to, kdo je účastníkem řízení, které rozhodnutí je napadáno a jaký rozsudečný návrh je činěn, avšak zcela pominuty zůstaly jak skutkové, tak právní důvody, pro něž stěžovatel pokládá napadené výroky (napadl rozhodnutí v celém rozsahu) za nezákonné. Ostatně sám stěžovatel to připouští, když v bodě IV. žaloby dodává, že odůvodnění žaloby učiní dodatečným podáním. Jím podaná žaloba se tak jeví jako právní úkon, pro jehož nedostatky nelze v řízení pokračovat; úkolem soudů jednajících a rozhodujících ve správním soudnictví není totiž vyhledávat jednotlivá tvrzení účastníků z předchozího správního řízení a ve vztahu k tomu pochybení správního orgánu, nýbrž přezkoumávat na základě konkrétních údajů, na něž účastník řízení ve své žalobě poukáže a které specifikuje, nezákonnost či nicotnost napadeného rozhodnutí. Je to jeden ze základních rozdílů mezi přezkumem ve správním řízení, kdy například podle § 59 správního řádu odvolací orgán přezkoumá napadené rozhodnutí v celém rozsahu, a je-li to nutné, dosavadní řízení doplní, popřípadě zjištěné vady odstraní, a na straně druhé řízením soudním, kde taková povinnost uložena není a řízení je ovládáno zásadou dispoziční.

Ze zákonné díkce výše citovaných ustanovení soudního řádu správního je zřejmé, že jestliže podání neobsahuje zákonem stanovené náležitosti, soud vyzve stěžovatele k jejich odstranění v přiměřené lhůtě. Takový postup Krajský soud v Ústí nad Labem dodržel, když usnesením ze dne 26. 9. 2003, č. j. 15 Az 725/2003 – 21, vyzval stěžovatele, aby v souladu s ustanovením § 37 odst. 5 věty první s. ř. s. odstranil nedostatky žaloby tím, že uvede žalobní body, z nichž musí být patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné (§ 71 odst. 1 písm. d/ s. ř. s.), uvede, jaké důkazy k prokázání svých tvrzení navrhuje provést, případně uvede, že provedení takových důkazů nenavrhuje (§ 71 odst. 1 písm. e/ s. ř. s.). Ke splnění uvedené povinnosti mu stanovil lhůtu deseti dnů od doručení usnesení. Zmíněné usnesení bylo doručeno do vlastních rukou stěžovatele dne 12. 12. 2003, avšak ten ve stanovené lhůtě deseti dnů (t. j. nejpozději do 22. 12. 2003), a ostatně ani později, až do data vydání napadeného rozhodnutí (7. 1. 2004), na výzvu soudu nikterak nereagoval, ani nepožádal o případné prodloužení lhůty, která byla soudem k provedení požadovaného úkonu určena. V procesním postupu krajského soudu neshledal za této situace Nejvyšší správní soud žádnou nezákonnost, neboť zcela odpovídá citovanému ustanovení § 37 odst. 5 s. ř. s. Vzhledem k uvedenému dospěl pak Nejvyšší správní soud k závěru, že Krajský soud v Ústí nad Labem nepochybil, když z důvodu nedoplnění žaloby, pro něž nebylo možno v řízení pokračovat, žalobu odmítl podle § 37 odst. 5 s. ř. s. Učinil tak po náležitém poučení stěžovatele o následcích nevyhovění výzvě ve smyslu § 37 odst. 5 věty druhé s. ř. s.

Ze všech uvedených důvodů neshledal Nejvyšší správní soud kasační stížnost důvodnou, a proto ji podle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

Za této procesní situace, kdy Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti rozhodl přednostně po jejím obdržení (červen 2005) a po nezbytném poučení účastníků řízení o složení senátu, se z důvodu nadbytečnosti již samostatně nezabýval návrhem na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Účastníkům nebyla přiznána v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť úspěšný žalovaný náhradu nákladů nepožadoval a stěžovatel neměl v řízení úspěch.

Odměna zástupci stěžovatele, JUDr. Petru Práglovi, který byl ustanoven stěžovateli k jeho žádosti usnesením Krajského soudu v Ústí nad Labem, byla stanovena za dva úkony právní pomoci po 1000 Kč (převzetí a příprava zastoupení a vyhotovení kasační stížnosti společně s návrhem na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti – § 9 odst. 1 písm. f/ vyhlášky č. 177/1996 Sb.), k čemuž byl přičten režijní paušál ve výši 2 x 75 Kč ve smyslu § 13 odst. 3 téže vyhlášky, celkem tedy 2150 Kč. Uvedená částka bude zástupci stěžovatele vyplacena do 30ti dnů od právní moci tohoto rozsudku z účtu Nejvyššího správního soudu.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. října 2005

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu